

ebéd, vacsora után szorgalmasan beszédte az előírt adagot. Am maszek gyógymód-jaival sem hagyott fel. Titokban tovább próbálkozott velük. Annyit biztosan használ-tak, mint a gyógyszerek...

Szerette a dülöutakat. Sár, hó, víz nem riasztotta. Szívesen hallgatta a jó törté-netű mesét, és szívesen mesélt ő is. Vacsorákról, asszony mellett ébredésről, hajnali szerető lányokról, háromnapos utakról, legényes italozásokról. Ha mindezt megírja, bizonyára sikert arat vele, mert példázatain az erőszakoltság szándéka nélkül is átsü-tött a bölcsesség, kivilágolt belőlük a nagyon is megszívlelésre méltó tanulság. (És mindez a nyugodtság és körültekintés televényébe ágyazódott.)

De nem írta meg. Talán nem akarta elvenni a kenyerünket. Az az érzésem, át-látott rajtunk, mint a szítán. A röntgengép élességével és könyörtelenségével térké-pezhette fel érzékenységünket, áskálódásainkat, irigységünket. Tudott rágalmainkról, kis hazugságainkról, tanúja volt gyöngé pillanatainknak, se füle, se farka beszédeink-nek, nagyzolásainknak, öntömjénezésünknek, mást áztató szenvedélyeinknek. De nem szólt közbe. A hátunk mögött is hallgatott.

Ha dzsentrí lennék, mondhatnám rá, igazi úriember volt; ha arisztokrata, akkor ezt: magunk közül való. Pedig csak egy sokat tapasztalt, higgadt és megértő elv-társ volt...

Hogy ennyi jót beszéltem róla, könnyen bálványnak is hihetnék, túlméretezett, főlénk magasodó szobornak. De én csak gyűrött zakóját látom, nagy bogra kötött nyakkendőjét, egy kicsit mindig kócos szőke haját, szemében azt a minduntalan felvillanó fényt, ami szemaforként jelezte: ettől az úttól is vár valamit. Még nem számolt le semmivel. Várta a meglepetéseket, a rendkívüli dolgokat. Ajándékokat az élettől: egy jó vacsorát, habzó, jégbe hűtött sört, kemény húsú menyecskét, egy jobb lakást...

Végül annyira legyöngült, hogy kórházi ápolásra szorult. Hónapok óta irtózatos fájdalmai lehettek: eltitkolta. A betegség tíz nap alatt végzett vele. Halála előtt fájdalomcsillapítót kért. Talán akkor érzett először igazi félelmet.

Szellemidézés.

Hiszen már egy éve halott.

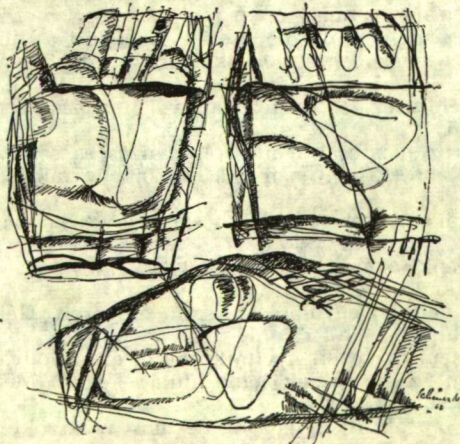
Fiatalon, délcegen, ereje teljében lépett arra az útra, ahonnan nincsen visszaút.

Vajon merre járhat?

Vajon kik látnak feltűnni a párát oldó levegőben egy galambszínű Volgát? Talán egy szépasszony házatól igyekszik, ahol öt üveg sör fizetségért ki kellett festeni a konyhát, előszobát, meg kellett javítani a vízcsapot, ajtókilincset, zárat.

Fejvadászok, tegyétek el a szondát. Engedjétek útjára. Ha ivott is, öt üveggel.

PAPP ZOLTÁN

SCHÉNER MIHÁLY RAJZA: KEZEK